

Chương 216: Reinhardt Nằm Liệt Giường (3) - Đề Sensei Thay Tả Cho Nào

(Số từ: 3924)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:39 PM 30/04/2023

Toàn bộ con người đau đớn đó khiến tôi cảm thấy mình như một vị vua.

Tất nhiên, chỉ vì xung quanh tôi có rất nhiều người thực sự quan tâm đến tôi.

Ý tôi là, ngay cả Harriet cũng sẵn sàng hát ru và vỗ về tôi để tôi ngủ khi tôi yêu cầu, mặc dù cô ấy rất xấu hổ vì điều đó.

Những gì xảy ra vào ngày hôm sau thậm chí còn gây sốc hơn.

Vào một ngày đi học, Ellen đến thăm tôi trong phòng hồi sức vào sáng sớm và mang theo một ít súp gà cho tôi ăn.

"...Cậu làm cái này khi nào vậy?"

"Hôm qua."

"Hôm qua? À... chắc lúc đó tớ đã ngủ rồi."

Tôi nghĩ rằng cô ấy đã đến trong khi tôi đang ngủ nhờ Ma pháp Ngủ. Vì lý do nào đó, tôi đã nghĩ rằng Ellen sẽ mắng tôi hoặc đánh tôi trong trường

hộp xấu nhất, nhưng cô ấy thực sự đã đến và mang theo thức ăn vào sáng sớm hôm đó.

Đột nhiên làm một việc như thế thật là gian lận. Tôi cố lấy một thìa thức ăn từ bát, nhưng tất nhiên là không thành công.

Bởi vì cơ thể tôi không ở trạng thái tốt nhất nên tay tôi run khá nhiều, khiến tất cả thức ăn trào ra khỏi thìa là điều đương nhiên.

“ ... ”

...

“ ... ”

...

Vì lý do nào đó, Ellen nhìn chăm chăm vào tôi khá lâu như thể cô ấy đang suy nghĩ về điều gì đó.

Cuối cùng, cô ấy cầm lấy chiếc thìa và đưa vào miệng tôi mà không nói một lời nào. Bằng cách nào đó, cô ấy làm điều đó mà không nói bất cứ điều gì... cảm thấy kỳ lạ.

“...Cậu nấu món đó thật à?”

Đó là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi ngay khi tôi nếm thử.

'Cái quái gì vậy? Tại sao nó lại ngon như vậy?'

Tôi không thể tin rằng cô ấy thực sự đã làm được.

“ ... ”

...

Khi nghe thấy lời khen sáng chói của tôi, Ellen nhìn tôi chăm chăm.

Chà, nhìn vào cái miệng đó của Ellen. Tốt tốt tốt.

“Tớ giỏi nấu ăn.”

Ellen vặn lại như thể cô ấy thực sự bị xúc phạm bởi những gì tôi đã nói. Cô ấy không thường xuyên nấu ăn, vậy mà cô ấy lại giỏi như vậy?

Mặc dù cô ấy hành động như vậy, nhưng Ellen vẫn đút cho tôi thêm vài thìa súp. Cuối cùng khi tôi húp cạn bát, cô ấy múc thêm một ít từ trong nồi vào đó.

"Ăn nhiều hơn đi."

"...Huh?"

Không phải là "Cậu có muốn ăn thêm không?" mà là "Ăn nhiều hơn đi."?

"Cậu cần phải ăn nhiều để nhanh khỏi bệnh."

Ellen dùng thìa múc súp mà cô ấy vừa nấu đưa vào miệng tôi.

Nó có vẻ trông như bị tra tấn, nhưng cuối cùng, nó không cảm thấy tệ đến thế.

* * *

Bị ốm thực sự khiến người ta cảm thấy mình như một vị vua. Harriet nói với tôi rằng tôi nên gọi cho cô ấy bất cứ khi nào tôi cần cô ấy, và Ellen đã nấu súp cho tôi và thậm chí còn tự đút cho tôi ăn.

Tuy nhiên, tôi vẫn không muốn ở đó vì tôi rất đau, tôi chỉ muốn khỏe lại

Nó thực sự đau chết tiệt.

Dù sao mấy ngày nay không lên lớp được, muốn rời giường cũng khó.

Điều khó khăn nhất là đi vệ sinh.

Tôi kịch liệt từ chối lời đề nghị của giáo viên (nữ) đang trực hỗ trợ tôi, vì vậy tôi phải chống nạng để đến đó.

Đến đó thì ổn, nhưng khi tôi cố gắng quay lại, tôi đã ngất đi.

Thật may là tôi chỉ bị ngất trên đường về chứ không phải trong lúc đi.

Tôi gần như đã có được một mục mới trong lịch sử đen tối của mình.

“Reinhardt, không có gì phải xấu hổ nếu cậu không thể ra khỏi giường với tư cách là một bệnh nhân.”

“...Sensei.”

“Vậy thì, mặc cái này vào đi. Nếu cậu cứ đi đi lại lại như thế này và ngất đi, quá trình hồi phục của cậu sẽ bị chậm lại”.

“L-làm ơn đừng.”

Khi tôi cực lực phản đối việc mặc tã, cô giáo trực đã đưa một ngón tay lên miệng và nhìn tôi.

“Ôi chao, cậu đã hôn mê 4 ngày, cậu biết không? Cậu nghĩ mình đã mặc gì trong thời gian đó?”

(*Tluc: check “Cây hàng” tí thôi mà :v*)

“!!!!!!”

Một ký ức kinh hoàng...

Mặc dù tôi không thể nhớ nó, nhưng tôi đã đạt được một thứ.

TÔI...

Tôi dường như đã quên mất điều đó. Tuy nhiên, khi tôi thức dậy, thật kỳ lạ là tôi không mặc chúng.

Ah...

“Nhưng tôi không muốn mặc những thứ đó nữa! Tôi thậm chí còn không nhớ đã mặc nó, vì vậy điều đó chưa bao giờ xảy ra!”

“Khôngoooooooo!”

Chúng tôi đã kết thúc cuộc tranh cãi như thế một thời gian.

“E hèm.”

“À, ông Epinhauser.”

Khi cánh cửa phòng hồi sức mở ra, ông Epinhauser xuất hiện.

“S-sensei! Cứu tôi! Vẫn còn quá sớm để tôi mặc tã!”

Vị linh mục trực đã cởi quần áo bệnh nhân của tôi ra khi cô nhận thấy ông Epinhauser đã bước vào.

Không, nhưng tôi thấy hơi lạ khi nói như vậy, điều đó có nghĩa là tôi sẽ mặc chúng sau này.

Trong khi tôi không biết liệu sau này mình có phải đeo chúng hay không, nhưng lời nói đã vượt ra khỏi miệng tôi. Vị linh mục trực nhìn tôi như thể tôi

đã hứa với ông ấy rằng tôi sẽ mặc chúng sau và quay trở lại văn phòng của linh mục.

“Thấy cậu hành động như thế này, có vẻ như đây không phải là một thử thách lớn đối với cậu. Số 11, giọng nói của cậu nghe khá năng động đấy.”

“...K-không, tôi thực sự cảm thấy mình sắp phát điên rồi...”

"Có vẻ như không phải vậy nếu cậu vẫn còn năng lượng để nói những điều như thế."

Không, nó thực sự làm tổn thương rất nhiều.

Tuy nhiên, những lời của ông Epinhauser rằng tôi sẽ không thể nói được gì nếu nó đau đến mức đó là sự thật, vì vậy tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngậm miệng lại.

Epinhauser nhìn tôi lạnh lùng hơn bao giờ hết - khuôn mặt ông ấy không có chút cảm xúc nào.

Mặc dù có vẻ ngoài và hành động khá lạnh lùng, nhưng ông Epinhauser không phải là một giáo viên tồi. Ông ấy không thực sự la mắng sinh viên của mình, và ông ấy không làm ồn ã lên hay bất cứ điều gì.

Nếu ông ta không phải là một giáo viên tồi, thì điều đó có khiến ông ta trở thành một giáo viên tốt không?

Tôi cũng không chắc lắm về điều đó.

Trong khi ông ấy keo kiệt với những lời chỉ trích của mình, Epinhauser cũng keo kiệt với những lời khen ngợi. Tất nhiên, lần đó ông ấy đã cho tôi một điểm khen thưởng.

Ông Epinhauser thực hiện nghĩa vụ 'người thầy' của mình một cách khá máy móc.

Ông ấy có giữ bất kỳ hình thức tình cảm nào đối với sinh viên của mình không?

Tôi không biết.

Epinhauser cũng không thực sự kỷ luật chúng tôi. Ông ấy sẽ cho điểm nếu những gì chúng tôi làm vượt quá giới hạn và khen thưởng nếu chúng tôi làm tốt.

Nếu đúng quy định thì làm, còn không đúng quy định thì thôi.

Ông không để cảm xúc ảnh hưởng đến công việc. Tôi không biết liệu bạn có thể gọi một người như vậy là một giáo viên tốt hay xấu.

Tóm lại, tôi thích những giáo viên như ông Epinhauser.

Ông ấy sẽ không can thiệp vào chúng tôi một cách không cần thiết.

Ông ấy không hỏi những câu như "Cậu ổn chứ?" hoặc nói những điều như "Tôi rất vui vì cậu đã tỉnh lại."

Ông ấy chỉ nói bất cứ điều gì mình phải nói, như thường lệ.

“Sẽ có một cuộc họp của ủy ban kỷ luật sớm thôi.”

“...Vâng.”

“Bạn sẽ nhận được lệnh triệu tập ngay sau khi hồi phục đủ để di chuyển tự do. Hãy lưu ý điều đó.”

Tôi đã vượt quá giới hạn vào thời điểm đó - và rất nhiều.

Ông Epinhauser chỉ nói những gì phải nói với tôi như một cái máy. Ông ấy không nói rằng tôi đã làm sai điều gì đó hay hỏi tại sao tôi lại làm điều như vậy.

Đó là lý do tại sao tôi không nói bất cứ điều gì như “Đó không phải là lỗi của tôi” hay gì đó.

Ý tôi là, không phải là tôi không có lỗi ở đó.

“Phần nào của việc tôi đã làm bị kỷ luật?”

“Hai trận đấu trái phép với các bạn cùng lớp khác, và việc sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] trong các trận đấu nói trên.”

Chiến đấu được cho phép dưới danh nghĩa một cuộc đấu tay đôi, nhưng chúng tôi đã không được phép và tôi đã sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình trong những trận chiến đó. Mặc dù khả năng của tôi không cực kỳ nguy hiểm như [Hoả Động] hay [Lôi Động], nhưng cuối cùng thì chúng vẫn là những [sức mạnh siêu nhiên].

Sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] một cách xúc phạm như thế chắc chắn là một trong những vi phạm lớn nhất đối với nội quy của trường.

“Có khả năng tôi sẽ bị đuổi học không?”

Ông Epinhauser lắc đầu trước câu hỏi của tôi.

“Điều đó sẽ không xảy ra đâu.”

Ông ấy có vẻ khá chắc chắn về điều đó.

Thật không dễ dàng để đuổi một sinh viên của Royal Class ra khỏi trường.

“Tuy nhiên, đây không chỉ là vấn đề nội bộ của Royal Class. Orbis Class cũng tham gia. Ngoài cậu, hai sinh viên Orbis Class cũng đang bị kỷ luật.”

Có vấn đề là tôi đã đi và chọn những trận đánh đó, nhưng những người chấp nhận những thách thức đó cũng khá có vấn đề. Vì vậy, Lilka Aaron và Oscar de Gardias cũng phải chịu hình thức kỷ luật.

“Nếu đây chỉ là vấn đề nội bộ, thì ủy ban kỷ luật sẽ bao gồm các giảng viên của Royal Class, nhưng vì vấn đề này liên quan đến cả hai lớp, nên ủy ban kỷ luật sẽ được thành lập bởi các thành viên của cả hai Lớp đặc biệt.”

Rắc rối tôi gây ra lần đó khác với lần trước; nó không thể được giải quyết bởi một mình Royal Class.

Do đó, khoa của các Orbis Class và Royal Class sẽ thành lập một ủy ban kỷ luật và sẽ tổ chức một cuộc họp cho Lilka Aaron, Oscar de Gardias và tôi. Tôi khá chắc chắn rằng nó sẽ không kết thúc tốt đẹp.

Không chỉ có sinh viên của Orbis Class và Royal Class không hòa thuận với nhau, phải không?

Chẳng phải giáo viên cũng như chó với mèo sao?

Tuy nhiên, cuối cùng, họ vẫn tuân theo các quy tắc của Temple.

Sẽ không ai nói với tôi những điều như tôi phải trả giá vì đã giơ nắm đấm chống lại Hoàng tộc, phải không?

Tôi không biết ban kỷ luật rốt cuộc sẽ làm gì.

Những gì tôi biết là nếu tôi bị đình chỉ học kéo dài hoặc vô thời hạn, tôi sẽ không thể ở trong ký túc xá trong khoảng thời gian đó.

Tôi biết điều đó bởi vì tôi đã viết một cảnh Ludwig nhận hình phạt như vậy cho một sự cố. Anh ấy vướng vào một cuộc tranh cãi bên ngoài Temple với bạn bè của mình, điều đó đã trở thành một cuộc cãi vã thực sự, vì vậy anh ấy và những người bạn của mình đã bị đình chỉ.

Sau đó, họ phát hiện ra rằng đó thực sự là một trong những mảnh khố của Bertus.

* * *

Dù sao đi nữa, trong thời gian bị đình chỉ đó, Ludwig, Scarlett, Lanian Sessor và Delphine Izadra đã có một chuyến đi ngắn bằng công dọc vì họ không thể vào ký túc xá của Temple.

Trên thực tế, tôi đã làm điều đó bởi vì quá khó để tiếp tục câu chuyện nếu họ chỉ ở trong Temple, vì vậy tôi đã khiến họ bị đình chỉ để buộc họ ra ngoài thế giới. Tôi chỉ muốn viết về các loại sự cố khác.

Dù sao thì, tôi không biết liệu những sự cố đó có còn xảy ra với Ludwig hay không, nhưng họ thực sự sẽ tổ chức một cuộc họp ủy ban kỷ luật đối với tôi.

Tôi sẽ không bị đuổi học, nhưng ngoài điều đó ra, tôi không biết hình thức kỷ luật nào sẽ chờ đợi mình.

Ngay cả khi tôi bị đình chỉ, tôi không thực sự nghĩ rằng nó sẽ tệ đến thế vì tôi chỉ còn một chút thời gian. Sẽ có rất nhiều việc tôi phải làm trong thời gian đó.

* * *

Có khá nhiều người đến thăm tôi mặc dù tôi chỉ nằm trên giường. Mặc dù tôi không có nhiều năng lượng để nói chuyện, nhưng một số anh chàng đến đây sẽ chỉ trò chuyện với nhau trong khi tôi nằm đó.

Mặc dù chúng tôi không thực sự thân thiết nhưng Ludwig thậm chí còn đưa một nhóm bạn của anh ấy đến thăm tôi.

Ludwig có thể đã nghĩ về tôi như một người bạn của mình, nhưng tôi thực sự đã không đáp lại những suy nghĩ như vậy, cậu biết không?

Có phải tôi thực sự nhút nhát một cách đáng ngạc nhiên?

Dù sao, không chỉ Ludwig, mà ngay cả Lanian Sessor cũng đến. Anh ấy thậm chí còn đề nghị chơi một số bản nhạc an ủi cho tôi.

Nó khá ồn ào, nhưng điều đó thực sự không tệ đến thế.

Dù sao thì tôi cũng là bệnh nhân duy nhất trong phòng hồi sức, nên không ai bảo họ rời đi mặc dù đám Class B đã tụ tập ở đó và gây ra rất nhiều tiếng ồn. Linh mục đang làm nhiệm vụ dường như không quan tâm chút nào.

"Cậu có đau không?"

Scarlett ngập ngừng hỏi tôi.

"...Vâng."

Tôi không thể nói với cô ấy vài lời sáo rỗng và phủ nhận nó, vì vậy khi cô ấy nghe xác nhận của tôi, Scarlett ngậm miệng lại và nhìn tôi chăm chăm.

Tôi không tiếp xúc nhiều với cô gái đó. Chúng tôi vừa học vài lớp kiếm thuật cùng nhau trong học kỳ

thứ hai. Chúng tôi đã tập luyện cùng nhau vào buổi sáng, nhưng chúng tôi thường không nói chuyện hay làm bất cứ điều gì tương tự.

Nhưng cô ấy dường như gặp một số khó khăn khi đối phó với tôi, nhưng tôi nên nói thế nào đây? Cô ấy dường như có ấn tượng tốt về tôi.

Khá tốt ở đó.

Tại sao mặc dù?

Tôi đã có một cảm giác, nhưng tôi không thực sự biết.

Scarlett nói thêm mấy câu như mong tôi chóng bình phục.

Tất cả các chàng trai từ Class B cũng nói vài lời với tôi. Mặc dù chúng tôi chưa bắt đầu hoạt động với tư cách là Hội Nghiên cứu phép thuật, nhưng các thành viên của nó, Anna de Gerna, Christina và Louis Ancton cũng hỏi tôi rằng liệu tôi có cảm thấy tốt hơn trước không.

Huh.

Phản ứng của những người khác khá thuận lợi, vì tôi đã đánh nhau với một senpai từ Orbis Class.

Họ an ủi tôi mặc dù tôi đã gây ra một sự cố. Tôi nghĩ rằng mình đã sống như một kẻ bị ruồng bỏ, vì vậy tôi tự hỏi làm thế nào mà điều đó lại xảy ra.

* * *

Thời gian trôi qua khi tôi tiếp tục nằm trên giường.

Harriet nói với tôi rằng cô ấy sẽ dùng Ma pháp ngủ cho tôi nếu tôi không thể chịu nổi cơn đau, vì vậy tôi chỉ cần gọi cho cô ấy bất cứ khi nào tôi cần. Olivia và Adriana thỉnh thoảng cũng ghé qua, và thật bất ngờ, ngay cả cô bé lớn hơn Redina cũng đến thăm tôi, cần nhân tôi vì luôn gặp rắc rối như thể cô ấy là người lớn dù cô ấy nhỏ tuổi hơn tôi. Tôi không thể nói lại với cô ấy vì cô ấy không thực sự sai.

Tôi sẽ chỉ gặp rắc rối với những người lớn tuổi hơn tôi...

Tuy nhiên, thực ra tôi không chỉ lớn hơn cô ấy một tuổi... Tôi già hơn rất nhiều.

Điều đó thậm chí còn đáng thương hơn.

Redina cũng tiếp tục cần nhân tôi với hai tay đặt trên hông.

"Thậm chí còn rắc rối hơn vì cậu vừa mới thành công khi sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]."

"Tại sao? Nó không ổn sao? Dù sao tôi cũng bị thương khá nặng."

"Bây giờ cậu sẽ không gây ra rắc rối lớn hơn chứ?"

"...KHÔNG."

"Sau khi cậu chiến đấu với năm ba, cậu đã chiến đấu với năm tư vì cậu đã mạnh hơn một chút. Cậu

sẽ không chiến đấu với năm 5 tiếp theo nếu cậu tiếp tục như vậy chứ?”

“Không, đó hoàn toàn không phải ý định của tôi.”

Mặc dù chính tôi là người đã chọn cuộc chiến trước, nhưng tôi không có bất kỳ kế hoạch nào để chiến đấu với những sinh viên năm 5. Redina tiếp tục, lắc đầu, nói điều gì đó như "Tôi không biết mình nên làm gì với một kouhai như cậu."

Mặc dù tôi không mong đợi Redina sẽ đến thăm, nhưng khi cô ấy đã ở đó, tôi có vài điều muốn nói với cô ấy.

“Dù sao thì, vì cô đã đến đây, hãy nói chuyện.”

"Cái gì? Nói về cái gì?"

“Cho dù cô vẫn ở trong Exodium đó hay bất cứ thứ gì, plhmpf!”

“I-im đi!”

Redina bịt miệng tôi khi mặt cô ấy đỏ bừng. Rồi cô rên rỉ.

Câu lạc bộ Chuunibyou đó Redina là Hội trưởng của... Cô ấy dường như nghĩ rằng chỉ đề cập đến nó một cách công khai như thế là rất nguy hiểm.

“K-không phải bây giờ! Đừng! Thậm chí đừng mang nó ra!”

Có vẻ như cô ấy đã từ bỏ vị trí Hội trưởng của Exodium sau khi bị Charlotte và tôi phát hiện ra.

Sau khi Redina bỏ tay ra khỏi miệng tôi, tôi hỏi cô ấy một câu.

"Sau đó, chuyện gì đã xảy ra với những người bạn ảo tưởng khác của cô?"

"Tôi đã truyền lại vị trí này cho người khác... H-họ không ảo tưởng đâu!"

Redina bực bội, có lẽ vì cô ấy nghĩ rằng tôi đã xúc phạm bạn bè của cô ấy.

"Chà, thật tốt khi cô từ bỏ."

Redina có một Tài năng không thể gọi đơn giản là [sức mạnh siêu nhiên] hay tài năng liên quan đến Ma thuật. [Vô Niệm]. Đó là lý do tại sao cô nghĩ mình có thể là một con rồng.

Tôi đã định nói chuyện với Redina sau, nhưng vì cô ấy đến đây để gặp tôi trực tiếp, mặc dù vì một lý do khác, nên tôi nghĩ tôi có thể nói với cô ấy.

"Tôi sẽ thành lập một câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật với một số sinh viên năm nhất khác. Tham gia với chúng tôi đi."

"...Hội nghiên cứu phép thuật?"

Redina nghiêng đầu trước lời mời tham gia câu lạc bộ của tôi.

—[Vô Niệm].

Vấn đề duy nhất là nguồn ma lực của cô ấy khá nhỏ, nhưng đúng là Redina cũng sở hữu một tài năng tuyệt vời. Cô ấy đã mạnh hơn trước đây, vì

vậy cô ấy thực sự không có bất cứ điều gì có thể cải thiện.

“Ừm, ra vậy... Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ không ép buộc cô tham gia, nhưng nó sẽ hữu ích cho cô hơn cô nghĩ rất nhiều.”

“Không, tôi thậm chí không nghĩ đến việc tham gia, vậy ý cậu là gì khi nói 'Tham gia cùng chúng tôi đi'? Cậu là kouhai của tôi, vậy tại sao cậu lại ra lệnh cho tôi?”

Redina cau mày, có lẽ vì cách tôi hỏi cô ấy thật kỳ lạ.

Tất nhiên, tôi đã không trả lời những lời phản nản đó cả.

“Hỏi Harriet để biết chi tiết. Tôi cảm thấy khó nói chuyện ngay bây giờ... Nhân tiện, cô có biết cách sử dụng ma pháp gây ngủ không?”

“Ma pháp ngủ?”

"Vâng."

“Tôi biết cách sử dụng nó.”

Để không gây ra bất kỳ sự hiểu lầm nào, giống như chuyện xảy ra với Harriet lần trước, tôi đã đề cập đến nó ngay từ đầu.

Khi Harriet đột nhiên bắt đầu hát và vỗ về tôi, tôi cảm thấy như mình sắp mất trí.

Tôi thậm chí không thể nói bất cứ điều gì vì tôi nghĩ rằng Harriet sẽ bóp cổ tôi ngay tại chỗ nếu tôi trêu chọc cô ấy.

Nghiêm túc...

Tôi cảm thấy một cảm giác nhột nhột nhưng kỳ lạ khi cô ấy làm điều đó. Thật khó để diễn tả.

Đó không phải là một cảm giác tồi tệ, nhưng bởi vì tôi không cảm thấy tồi tệ về tất cả những điều đó, nên nó thậm chí còn kỳ lạ hơn!

“Truyền nó cho tôi. Tôi muốn ngủ một chút...”

“Tệ đến thế à?”

"Nó là..."

Redina nhìn tôi và nói, "Tôi đoán rằng cậu đau rất nhiều nếu cậu nhìn tôi như vậy."

Tất nhiên, Ma pháp ngủ không phải là một Ma pháp cao cấp.

Và nó không giống như một người có thể ru ngủ đối thủ của mình một cách vô điều kiện.

Không có Ma pháp điên rồ nào có thể hạ gục đối thủ ngay lập tức.

Tôi phải chấp nhận ảnh hưởng của nó mà không hề nghĩ đến việc chống lại tác dụng của Ma pháp.

Tôi có thể cảm thấy rằng đó là thứ mà người ta gọi là kháng phép, và tôi cũng biết khái niệm từ bỏ kháng đó.

Nó có thể không mạnh bằng của Scarlett, nhưng mọi người đều có một dạng kháng phép nào đó, và tôi cũng vậy.

Vậy nên để bị ảnh hưởng bởi ma pháp ngủ, tôi phải hoàn toàn chấp nhận những tác động của nó lên mình.

Nếu cấp độ của Ma pháp quá thấp, tôi sẽ không thể ngủ được cho dù tôi có từ bỏ kháng cự hay không.

“Được rồi, tôi sẽ đưa cậu đi ngủ ngay bây giờ.”

Tôi đã sẵn sàng để chìm vào giấc ngủ bằng cách nhắm mắt lại.

*Tách!

Mặt trời đỏ!

Tôi dần mất đi ý thức.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading